

Dneska to nebude moc obsáhlý, protože to píšu až trochu víc zpětně, takže to si toho člověk tolik vzhledem k věku nepamatuje.

Protože to, co bylo před víc než týdnem, už vzal čas. Ale ne úplně teda, páč to byla moc fajn procházka. Jak jinak v úterý a ve vedrech než do lesů u Unhoště. Probíhala tak, jako ty předchozí v klidu a člověk si to mohl opravdu užívat. Bylo vedro, takže se nepodnikalo téměř nic, nebylo žádný cvičení, žádný balonky. Jen trochu se šnůrka ztratila, protože si to Rumíček vyžádal. Ale jinak nic moc.

A to asi vedlo milýho Rumouše k tomu, že převzal iniciativu do svých vlastních tlapek. Už jsme za sebou měli občerstvení u Netopejra, kde my jim vybžunkli snad veškerý zásoby co tam měli a ohařiska celej lavór s vodou a byli jsme za půlkou cesty. Osvěžen na těle i na duchu se Rumíček snaživě rozhodl, že když teda ani já, ani Brtník neposkytneme žádnou jinou činnost, než pohyb vpřed, pustí se do toho sám. K našemu velkému překvapení a následnému jáсотu.

Stejně jako Ešátora a Bubinku, tak i jeho jsme učili a učíme hledat turistický značky. Není v tom tak úplně dobrej, jako byl Ešus a občas se snaží podvádět ☹. Neboli, když se ho optáte, kde je ta túristická značka, rozeběhne se občas k prvnímu stromu, který ho napadne, tam vyskočí a tvrdí, že TADY! Je to evidentně nejen malej vodník, ale taky podvodník :D. Mohlo se člověku občas vloudit do mysli podezření, že třebas úplně neví, co se po něm chce, nebo si není jistý, nebo cokoliv... ale tím co předvedl, nás ujistil, že naprosto přesně ví, co se po něm chce. On totiž ten holomek, sám od sebe, když jako žádný podněty nepřicházely, tak běžel a bez vybídnutí doběhl ke stromu, kde byla značka. Vyskočil, opřel se o strom a důrazně upozoňoval na to, co našel.

“JOOOOOOOOOOOOOOO!!!!” Řičeli jsme s Brtníkem nadšením, ledva nám došlo, čeho jsme svědci. “JOOOOOOOOOOOOOOOO, SEEEEEEEEEEEŠ VÝÝÝÝBORNEEEEEEEJ, VÝBORŇÁCKEEEEJ!!!!” Neslo se celým Poteplím ☹☹☹. Radoval se jako malej a tancoval nadšením, že je ten výbornej. Aby své činnosti dodal na důrazu, předvedl to ještě jednou u druhý značky. No musím říct, že tohle mi udělalo veleradost, protože žádněj z našich ohaříků nevyhledával ty značky sám od sebe, vždycky jen po povelu. No, je to malej profesůrek, kandidát věd přírodních ☹☹, to bez pochyby ☹

Tali sice vůbec nechápala a asi nikdy ani nemá šanci pochopit □ □ , o co tady kráčí, ale i tak to byla ona, kdo mi udělal taky obří radost. I když to nebylo v oblasti nějakýho bádání, učení, nebo hloubání. To od ní ostatně ani nelze očekávat. Ale!! Ale! Když jsme pak došli do míst, kde oba minule ztratily ty míčky - jestli si pamatujete - tož , jak jsem předpokládala, tak nejdřív Rumíček - ten po mým pokynu a pak Tali - ta nějak mimoděk!! si ty tenisáky našli. Leč to není to, co mě tak rozradostnilo, to jsem i trochu předpokládala. Bylo to něco úplně jinýho, co mě potěšilo a na co jsme s Brníkem oba koukali s hubou kolem celý hlavy. Ale tentokrát v tichosti, kdy jsme pomalu ani nedýchali, abychom ji nevyrušili. Tali si totiž seběhla dolů do říčky a.....tam si začla hrát sama od sebe s míčkem ve vodě!!! Potápěla si ho, občas do něj řízla tlapkou a aby to mělo ještě lepší grády, zašla si s ním do zátočiny, kde je černočerný smrdutý bahno, ve kterým se během těch hrátek řádně zahnojila. Haxny, pupek a půl těla, černočerný.

Helejte bylo tak moc hezký se na to dívat, že bylo úplně jedno jak vypadá a že smrdí jak sto let nemytej.....hroch :D. Když pak doběhla nahoru za námi na cestu, začali jsme jim oběma s Brtníkem házet ty balonky dolů z cesty do říčky. Jednak si tak mohli vybit energii a nehrozilo přehřátí, protože se chladili vodou a druhak se ta prasnice odhnojila. Aby se o kus dál při lítání v korytě oba stejně zaprasili znovu. A tak jsme si to zopákli. Což ale myslím těm dvěma rozhodně nevadilo. A nám taky ne, les poskytnul stín a oni, pokaždý, když se otřepali, poskytli osvěžení. Když se nám je o kus dál podařilo odhnojit, už jsme jim radši balonky sebrali a vyzvali je k pochodu po cestě. Protože přeci jen - šli jsme na věču do hospůdky a tudíž to chtělo nějakou štábní kulturu □ . V hospodě si oba spořádaně lehli na dlažky a dělali hodný psy. A my se mohli nadlábnout. Miluju takovejhle styl přípravy večeří ve všední den □